

NANMEEBOOKS

เด็กชายต้มน้ำ

เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์
เขียน

ข้าวตู ภาพปก
รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร คำนิยม

เด็กชายต้นไม้

เสาวรส มิตรปิยานุรักษ์ เขียน ข้าวตู ภาพปก
รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร คำนิยาม

เด็กชายต้นไม้

เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์ เขียน
รศ. ดร.ศรีศิลป์ บุญจรัส คำนึงม
ข้าวตู ภาพปก
วิพัธ์ สิริ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2561

ราคา 148 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2561: เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
เสาวรส มิตราปิยานุรักษ์.
เด็กชายต้นไม้. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.
104 หน้า.
1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. ชื่อเรื่อง.
895.913
ISBN 978-616-04-4373-4

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • บรรณาธิการบริหาร อาจาเรีย สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีธวัชรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร รณชัย ทุมรัตน์ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เส่งสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • กราฟิก สุปราณี อกภัยแสน • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต พระพรพร แก่นประกอบ พรทิพย์ ทองบุตร

เพลตที่ กรกนก พิธีพรโส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

เสียงเพรียกจากธรรมชาติ ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนต้องช่วยกัน

ในภาวะที่โลกธรรมชาติถูกทำลายด้วยน้ำมือมนุษย์จนเข้าขั้นวิกฤต การร่วมด้วยช่วยกันฟื้นฟูรักษาธรรมชาติเป็นความจำเป็นเร่งด่วน

หากโลกธรรมชาติมีความรู้สึกนึกคิดเช่นมนุษย์ เขาจะบอกเล่าอะไร ให้มนุษย์ได้รับรู้

นวนิยายเรื่อง**เด็กชายต้นไม้** นำผู้อ่านไปสู่จินตนาการมหัศจรรย์ ชวนฉงน น่าติดตาม เมื่อเด็ก ๆ ได้สัมผัสและเรียนรู้ที่จะรักและอยู่กับธรรมชาติ รวมทั้ง มุ่งมั่นตั้งใจไปสู่อาชีพเพื่ออนุรักษ์ธรรมชาติที่ยังไม่เป็นที่รับรู้มากนักในสังคมไทย

แน่นอนว่า เมื่อเยาวชนตระหนักและมีสำนึกรักธรรมชาติ พวกเขานั่นเอง ที่เป็ความหวังของโลกและมนุษยชาติในอนาคต

รองศาสตราจารย์ ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร

นายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย

ในพระบรมราชูปถัมภ์

คำนำสำนักพิมพ์

ก่อนจะอ่านบรรทัดต่อไป ลองนึกดูสักครู่ว่าต้นไม้ต้นล่าสุดที่คุณเห็นมีหน้าตาอย่างไร

สำหรับละไม เธอคงบรรยายเรื่องต้นไม้รอบตัวให้เราฟังได้มากมาย ในฐานะผู้ที่อาศัยใกล้ชิดกับป่าและผูกพันกับต้นไม้ตั้งแต่เกิด แต่ในโลกเล็กๆ ที่ต้นไม้ใหญ่ยืนต้นสมบูรณ์ของเด็กหญิงคนนี้ วิกฤตโลกร้อนก็ยังแผ่อิทธิพลเข้ามาถึง

คำว่า "โลกร้อน" เป็นคำที่คุ้นหูคุ้นปากเรามานาน แต่เคยคิดไหมว่า เราเข้าใจความหมายของมันแค่ไหน และเคยคิดไหมว่านอกจากมนุษย์และสรรพสัตว์แล้ว ต้นไม้ที่เราหวังพึ่งให้พามวลมนุษย์รอดพ้นจากวิกฤตนี้ ก็ต้องการความช่วยเหลือเช่นกัน

แล้วใครจะช่วยต้นไม้ได้เล่า

เด็กชายต้นไม้ เล่มนี้มีคำตอบ แต่จะเป็นคำตอบเดียวกับที่คุณผู้อ่านคิดไว้นใจหรือไม่ นั่น คงต้องพลิกไปหาในหน้าถัดไป

นานมีบุ๊คส์

ดอกสีส้มอมแดงบานสะพรั่งเต็มต้นที่ดูคล้ายร่มคันใหญ่ติดกับ
ท้องฟ้าสีคราม กิ่งใบส่ายไหวไปตามแรงลมที่พัดมาจากราวป่า แดดยามสาย
ส่องผ่านช่องใบไม้ลงมาบนพื้นเป็นดวงๆ อากาศเดือนพฤษภาคมแม้อย่างร้อนจัด
แต่ต้นหางนกยูงก็ยังยืนตระหง่านทำสายลมและแสงแดดอย่างไม่น่าท้อร้อนใจ
แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาเย็นสบายแก่เด็กหญิงที่นั่งไกวชิงช้าอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ใบหน้า
เด็กหญิงเปื้อนยิ้ม มองกลับดอกสีส้มอมแดงร่วงลงสู่พื้นดินตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง

"ละไม" เสียงประสานเรียกชื่อจากเด็กชายและเด็กหญิงดั่งขึ้นพร้อมกัน

เจ้าของชื่อถอนสายตาดูจากกลับดอกสีส้มอมแดงที่ร่วงหล่นอยู่บนพื้น
หันไปมองเด็กชายร่างบางที่เดินนำหน้าเด็กหญิงใบหน้าที่กลมเหมือนพระจันทร์
ตรงมาหาเธอ

"ไปกันหรือยัง" เด็กชายถามด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้นเมื่อเดินมาหยุด
ตรงหน้าละไม

"แหม! ดิน ทำเป็นตื่นเดินไปได้ ทำอย่างกับไม่เคยเข้าไปเที่ยวป่าอย่างนั้น
แหละ" เด็กหญิงที่มาพร้อมกับเด็กชายกระเช้าเพื่อน

"เธอเองนั่นแหละที่ตื่นเดินกว่าฉัน ยายกระแด่" เด็กชายสวนกลับ "ไป

เรียกฉันที่บ้านแต่เช้า จนฉันต้องรีบกินข้าวแทบไม่ได้เคี้ยว" ดินเพิ่งดักข้าวเข้าปากไปได้ไม่กี่คำ กระแตก็มายืนตะโกนเรียกเขาที่หน้าบ้าน แลมายังเร่งยิกๆ ให้เขารีบกินข้าวอีก

"ก็ฉันกลัวว่ายิ่งสาย แดดจะยิ่งแรง แล้วจะยิ่งร้อน" กระแตแก้ตัวเสียงอ่อย วันนี้นะจะไม่ตามพ่อเข้าไปหาสมุนไพรมาทำยา กระแตกับดินจึงขอตามเข้าไปเที่ยวเล่นในป่าด้วย เด็กทั้งสองวางแผนกันว่าจะไปเล่นน้ำตกเพื่อคลายร้อน และจะเก็บผักหรือผลไม้ในป่ากลับมากินด้วย

"ฉันเอาหนังสือไปด้วย" ดินพูดพร้อมกับอวดหนังสือติดในมือ

"จะเอาไปทำอะไรหรือดิน อย่าเอาไปยิงนกในป่าเล่นนะ มันบาป พ่อเราสอนไว้" ละไมเตือนเด็กชายวัยเดียวกัน เธอจำคำสอนของพ่อได้เสมอว่าไม่ให้เที่ยววิ่งไล่สัตว์ใหญ่ๆ ในป่า เพราะป่าเป็นบ้านของสัตว์เหล่านั้น เมื่อเราเข้าไปเที่ยวบ้านของสัตว์ป่า ก็อย่าได้ไปทำร้ายหรือรังแกเจ้าของบ้าน

"เปล่าละ ฉันแค่จะเอาไปยิงมะกอกป่า มันเป็นเครื่องมือผ่อนแรงชั้นดีทีเดียว ฉันจะได้ไม่ต้องปีนขึ้นต้นไม้ไปเก็บให้เหนื่อย" ดินบอกเหตุผล

"ฮึ! ให้มันจริงเถอะนา...แล้วแน่ใจหรือว่าฝีมือการยิงของเธอแม่นพอเดี่ยวยิงไปยังมา ผลมันก็หลกแตกกันหมดพอดี" กระแตไม่เชื่อฝีมือเพื่อน

"ไวใจฉันได้ ฉันฝึกยิงกับต้นมะม่วงหน้าบ้านมานานักต่อนักแล้ว" ดินพูดด้วยความมั่นใจ

"แต่ฉันขอไปเล่นน้ำคลายร้อนให้ชื่นใจอย่างเดียวก็พอ" กระแตพูดยื้มๆ ดวงตาเป็นประกายเมื่อนึกถึงน้ำตกในป่า

"ทำไมไม่เล่นน้ำในลำห้วยใกล้บ้านตัวเองล่ะ" เด็กชายถาม

"มันไม่เหมือนกัน" กระแตส่ายหน้า "น้ำในลำห้วยไหลเอื่อยๆ ไม่เหมือนกับน้ำตกในป่าที่มีน้ำไหลแรงๆ ลงมาจากหน้าผา และยังมีแอ่งน้ำให้ลงไปลอยคอเล่นน้ำได้ อีกอย่าง รอบๆ น้ำตกก็ร่มรื่น มีดอกไม้ป่าสวยๆ ขึ้นเยอะแยะ เล่นน้ำที่น้ำตกสนุกกว่าเยอะ หากลับฉันจะได้เด็ดผักกูดกลับมากินด้วย"

"ละไมละ คงไม่ได้ตามพ่อเข้าไปหาสมุนไพรอย่างเดียวใช่ไหม" ดินถาม เด็กหญิงเจ้าของชื่อพยักหน้ายอมรับว่าใช่

"ฉันอยากไปดูนกเงือกสองตัวนั้นด้วยว่ายังอยู่ดีหรือเปล่า"

สองอาทิตย์ก่อน เธอเห็นนกเงือกคู่หนึ่งทำรังอยู่ในโพรงต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลจากน้ำตก

"ละไม่...ไปกันได้แล้วลูก" พ่อตะโกนเรียกลูกสาวจากเชิงบันไดบ้านเมื่อเห็นสามสหายคุยกันอยู่ใต้ต้นหางนกยูง

"จะพ่อ" ละไม่รีบกระโดดลงจากชิงช้าที่พ่อแขวนให้เธอนั่งไกวเล่น ชวนกระดกกับดินเดินไปสมทบกับผู้เป็นพ่อ

ไม่...พ่อของละไม่สหายมารอลูกสาวกับเพื่อนทั้งสองที่หน้าบ้าน

"พร้อมเดินทางกันหรือยังเด็กๆ"

"พร้อมแล้วครับ/ค่ะ" เด็กทั้งสามแข่งกันตอบเสียงใส

"งั้นก็ไปกันได้ แต่จำไว้นะว่าอย่าเดินแตกแถวไปเที่ยวชุกชนที่ไหนคนเดียว เดี่ยวจะหลงป่าเอาได้" ถึงแม้จะชอบเข้าไปหาเห็ดหาหน่อไม้และสมุนไพรในป่าเป็นประจำ แต่ถ้ามีเด็กไปด้วย เขาจะไม่เดินเข้าไปในป่าลึกซึ่งออกนอกเส้นทางที่เดินกันจนคุ้นเคย

เด็กทั้งสามเดินเรียงแถวตามผู้ใหญ่ไปได้ระยะหนึ่ง เด็กชายร่างบางก็เร่งฝีเท้าขึ้นมาเดินอาดๆ นำหน้าทุกคนราวกับเป็นคนนำทาง และหันมาถามเพื่อนทั้งสองหน้าทะลึ่งว่า

"ละไม่...กระแต...ทำไมเดินช้าจัง"

"ฉันว่าเธอเดินเร็วเองต่างหาก" กระแตหน้าอ "ไม่รู้จะรีบร้อนไปไหน"

"ถ้าเดินช้าอย่างนี้ กว่าจะถึงน้ำตกก็เย็นกันพอดี" ดินพูดเกินจริงเพื่อแหย่เพื่อน

"ถ้างั้นเธอก็เดินล่วงหน้าไปคนเดียวก่อนสิ เก่งๆ อย่างเธอคงไม่หลงป่าหรอก" กระแตพูดประชดด้วยความรู้สึกหมั่นไส้เพื่อน

"เด็กๆ ดูโน่นสิ" ไม่ชี้ให้เด็กทั้งสามดูผีเสื้อฝูงใหญ่กำลังขยับปีกบินร่อนลงมาเกาะตามผืนดินริมลำธารจนละลานตา

กระดกกับดินจึงหยุดต่อปากต่อคำ หันไปสนใจผีเสื้อหลากสีกระพือปีกบินด้วยลีลาอ่อนช้อยงดงาม ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ต่างเพลิดเพลินกับฝูงผีเสื้ออยู่นาน

หลายนาที่ แล้วจึงเดินข้ามลำธารเข้าไปในป่าทึบ จากทางเดินสองข้างทางที่มี ต้นไม้ไม่หนาแน่น เริ่มร่มครึ้มด้วยต้นไม้ใหญ่หลากหลายชนิดที่แผ่เรือนยอด ประสานกัน และมีต้นไม้ขึ้นแซมเป็นระยะๆ เสียงนกร้องเซ็งแซ่ดังระงมไปทั่วป่า แข่งกับเสียงแมลง ไม้พาเด็กทั้งสามเดินลดเลี้ยวไปตามเส้นทางในป่า บางช่วง ก็เดินเลาะเลียบไปตามลำน้ำ ท่วมกลางแสงแดดยามสายที่ส่องลงมากระทบผิวน้ำ อันใสสะอาด

ยิ่งเดินลึกเข้าไปในป่า ดินที่เดินนำหน้าผู้ใหญ่และเพื่อนทั้งสองก็ค่อยๆ ชะลอฝีเท้าลงมาเดินตามหลังไม่อยู่ในระดับเดียวกับละไมและกระแต ไม้หยุดเดิน เป็นระยะเพื่อเก็บสมุนไพรตามที่ต้องการ พร้อมกับสอนลูกสาวกับเพื่อนให้รู้จัก พืชสมุนไพรต่างๆ อย่างต้นสาบเสือมีสรรพคุณในการรักษาแผลและห้ามเลือด ต้นรางจืดใช้เป็นยาถอนพิษ ต้นหนอนตายหยากใช้กำจัดแมลงศัตรูพืชได้ กระแต ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง ออกจะค่อนข้างตื้อตากับนกสีสวยที่บินร่อนไปมารอบตัว เสียมากกว่า ขณะที่ดินเอาแต่สอดสายสายตามองหาผลไม้ป่าและเห็ดราทำท่า เล็งหนั่งสติ๊กในมือไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ ตรงข้ามกับละไมที่ตั้งใจฟังและจดจำ คำสอนของพ่อทุกคำ กว่าจะเดินไปถึงน้ำตกก็ทำเอาเหงื่อซึมทั่วตัวกันทุกคน

สายน้ำสีขาวที่แทรกตัวอยู่กลางป่าอันเขียวข่มู่มทั้งตัวจากหน้าผาลงสู่ พื้นน้ำเบื้องล่าง แตกกระเซ็นเป็นละอองฟองฝอยล่องลอยอยู่ทั่วไป ทันทีที่เห็น น้ำตก กระต๊อบเดินแซงหน้าละไมกับดินลงไปลุยน้ำ และค่อยๆ หย่อนตัว แขนในลำธารเพื่อคลายร้อนให้หายเหนียวหลังจากเดินกันมาเป็นชั่วโมง

"เย็นสบายดีจัง" กระแตพูดแข่งกับเสียงน้ำตก แม้ปีนี้น้ำดูจะน้อยกว่า ปีก่อน แต่ก็ยังไหลลงมาเป็นแอ่งให้เด็กลงไปลอยคอเล่นน้ำ ไม่ได้เหือดแห้ง ไปกับอากาศร้อนแล้งเสียทีเดียว ดินไม่ยอมน้อยหน้า โหนแถววัลย์กระโดดลงน้ำ เสียงดังตูม แล้วโผล่หน้าขึ้นมามีมแผลกับเพื่อน

"ลงมาลิละไม น้ำเย็นเจี๊ยบเลย" ดินชวนละไมที่ยืนอยู่บนลาดหิน ริมลำธาร

"น้ำเย็นสดชื่นมากเลยละไม ลงมาสิ" กระแตชวนเพื่อนอีกเสียง ละไมไม่รอให้ดินกับกระแตเรียกเป็นครั้งที่สอง รีบสาวเท้าเดินลงลำธาร

และหย่อนตัวลงแช่ในน้ำ เด็กหญิงทั้งสองต่างวิ่งน้ำสาดใส่กันอย่างสนุกสนาน ดินไม่สนใจรวมวงเล่นน้ำกับเพื่อน แต่ว่าว่ายน้ำไปนั่งพิงขอบหินกลางน้ำดกปล่อยให้ สายน้ำไหลลงมาผ่านเนื้อตัว ในขณะที่ไม้พ่อของละไมนั่งสำรวจธรรมชาติรอบตัว อยู่บนลาดหินใกล้ๆ

พอตะวันตรงหัว ท้องของเด็กทั้งสามพร้อมใจกันร้องจ๊อก ๆ ขึ้นมาทันที สามสหายจึงขึ้นจากน้ำมาลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าและนำข้าวที่ห่อจากบ้านมาแบ่งกัน กิน อาหารหลักของดินจะเป็นน้ำพริกเสมอเพราะบ้านของดินปลูกพริกเป็นหลัก แม่ของดินทำน้ำพริกอร่อยมากและส่งขายในตลาดมีลูกค้าประจำ ละไมกับพ่อ เอาไข่ต้มและผักลวกมา อาหารที่พิเศษสุดเป็นของกระแต นั่นคือปลาย่าง ทั้งเด็ก และผู้ใหญ่ต่างนั่งล้อมวงกินข้าวกันอย่างเอร็ดอร่อย สลับกับมองกระรอกไต่จาก คบไม้สูงลงมาหาลูกไม้ตามพื้นป่า

หลังกินข้าวจนอิ่มหน้า เด็กทั้งสามก็นั่งหย่อนเท้าแช่น้ำมองสายน้ำที่ไหล ลงมาตามหน้าผาและพูดคุยถึงเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเพื่อนใหม่ที่โรงเรียน

"ตอนแรกที่เห็นอาศา ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากที่มีฝรั่งจะมาเรียนกับเรา" กระแต ทำหน้าตื่นเต้นประกอบ "แต่พอเขาแนะนำตัวด้วยภาษาไทยที่ชัดแจ๋ว ฉันนั่งถึงกับ อึ้งอ้าปากค้างไปเลยทีเดียว"

ละไมหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นดวงตาของเพื่อนเบิกกว้างอย่างตะลึงงัน

ทันทีที่เพื่อนใหม่ก้าวเท้าเข้ามาในห้อง ทุกคนเบิกตากว้างและร้อง ออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า "ฝรั่ง!"

ไม่ว่าพวกเขาไม่เคยเห็นฝรั่งหรือชาวตะวันตก แต่ไม่มีใครเคยคาดคิดว่า จะมีเด็กฝรั่งผิวขาวจุกโตงมาเรียนที่โรงเรียนบ้านนอกอย่างนี้

เมื่อเด็กชายหน้าฝรั่งเอ่ยทักทายและแนะนำตัวด้วยภาษาไทยที่ชัดเจน ยิ่งสร้างความตกตะลึงให้กับทุกคนในห้องเรียน จนมีเสียงพึมพำดังขึ้นมาจาก กลุ่มนักเรียนว่า "เฮ้ย! ฝรั่งพูดไทยชัดแจ๋วเลย"

"อาศาพูด อ่าน และเขียนภาษาไทยได้คล่องเหมือนพวกเธอทุกคนแหละจะ ผลอู้อาจจะเก่งกว่าใครหลายคนในห้องนี้ด้วย" ครูลำเพา...ครูประจำชั้น ป.6